

Боги і монстри. Кн. 1. Книга Азраїла : роман

Амбер В. Ніколь

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Іванова О.І.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

І Діанна

— Серйозно? Ви ж нібито прадавні воїни, що наганяють жах на всіх, а ти здригаєшся? Найгірше ще не почалося.

Я знову підняла кулак і цього разу зацідила йому в щок. Його голова хитнулася вбік, а кістки затріщали від потужного удару. Кобальтово-синя кров забризкала дерев'яну підлогу кабінету, що розташовувався на горішньому поверсі габаритного маєтку. Небожитель, що сидів зв'язаний у центрі кімнати, струснув головою ще раз, остаточно отямився й витріщився на мене. Його лице заюшило кров'ю, а брови насупилися з болю.

— Твої очі, — промовив він, ледь ворущачи розбитими й набряклыми губами, і замовк, аби сплюнути кров на підлогу біля моїх ніг. — Я знаю, що ти таке.

Він завзято боровся, його волосся злиплося від поту й крові. Руки були зв'язані за спиною, і м'язи напиналися під пошматованою тканиною колись пристойного костюма. Кімната, посеред якої він скоцюрбився на стільці, теж колись мала розкішний вигляд.

— Але це неможливо. Тебе не має бути. Іг'Моррутени загинули під час Війни Богів.

Я не народилася Іг'Моррутенном, але стала ним, і мене завжди вказували мої очі. Коли сердилася, чи відчувала голод, чи будь-як почувалася, крім буття смертною, вони світилися, як вогняні жарини, — одне з багатьох свідчень, що я вже не людина.

— А, так, Війна Богів, — схилила голову набік, розглядаючи його. — Не гадаєш, як вона почалася? О, звісно: тисячі років тому ваш світ вибухнув, згорів та завалився на наш, руйнуючи життя й технології. Тепер ти та твій вид установлюєте тут правила, еге ж? Тепер світ дізнався про богів і монстрів, а ви стали великими благодійниками, що тримають усіх поганців під замком.

Я присунулася ближче, ухопившись за спинку стільця. Небожитель спробував відхилитися від мене.

— Ти в курсі, що сталося з моїм світом через ваше падіння? Доки ви відновлювалися, мій дім у пустелях Еорії охопила чума. Знаєш, скільки нас померло? Чи тобі байдуже?

Він не відповів. Я відштовхнулася від стільця й підняла руку, вологу від його крові.

— Я так і думала. Що ж, у тебе блакитна кров... мабуть, і справді все — не те, чим здається.

Я присіла біля нього, відчуваючи, як тріскотять уламки скла під каблуками. Світло падало тільки з коридору, проникало крізь відчинені двері й освітлювало розгромлений кабінет. Підлога була вsipана сторінками з книг й уламками розтщеного стола, на який я жбурнула мого суперника.

Ми прийшли сюди саме через небожителя, і хоча було мало ймовірно, що той артефакт, який шукає Кейден, тут, але я однаково перевірила. Відлупцюваний мною і зв'язаний небожитель мовчки спостерігав, як я обшукую руїни кімнати. Непохитний вираз його обличчя слугував щитом, за яким він приховував справжні емоції.

З нижніх поверхів долинули останні крики інших мешканців будинку. Пролунали постріли, а потім — зловісний сміх. Я підійшла й поклала руки небожителю на плечі, його очі блищали гнівом. Одним плавним рухом перекинула ногу через його стегна й осідлала їх.

Він різко підвів голову та глянув на мене з абсолютною огидою й збентеженням.

— Ти вб'єш мене?

Я похитала головою.

— Ні, поки що ні.

Він спробував відсахнутися, та я схопила його за підборіддя й змусила дивитися на мене.

— Не хвилюйся. Боляче не буде. Мені лише треба пересвідчитися, що ти справді той, кого ми шукали. Потерпи. Я мушу зосередитися, аби це спрацювало.

Кілька порізів вкривали його обличчя, з одного з них цебеніла кров. Я схопила його за підборіддя й обернула голову набік, а далі нахилилася й провела язиком уздовж рани. Не встигла я й оком змигнути, як мене виштовхнуло з кабінету в його спогади.

У підсвідомості замиготіло синє світло, а перед внутрішнім зором то з'являлися, то зникали незнайомі кімнати. У моїх вухах лунав сміх жінки, набагато старшої за нього, вона несла тацю із їжею до невеличкої вітальні. То була його мати. Зображення наклалися, і я побачила двох чоловіків, що теревенили про спорт і галасували в переповненому барі. Дзвеніли склянки, сміялися люди, намагалися перекичати лемент кількох телевізорів із плоскими екранами, що висіли на стінах. Я просунулася глибше, і в скронях болісно запульсувало. Картина змінилася, і я потрапила до напівтемної кімнати. Хвилі золтаво-каштанового волосся обрмовували тендітне обличчя жінки. Її стогін голоснішав, вона вигинала спину, стискаючи в долонях свої груди.

Рада за тебе, але це не те, що я шукаю. Я заплющила очі щільніше, намагаючись зосередитися. Я потребувала більшого.

Я їхала брукованими вулицями Араріеля у великому авто із затемненими вікнами. Сонячне світло мерехтіло між будівлями, додаючи пейзажу краси золтаво-жовтим саявом. Люди квапилися кудись хідниками, а велосипедисти прокладали собі шлях поміж автівок. Зсунувши темні окуляри на кінчик носа, я обернула голову й глянула на моїх супутників. Поруч зі мною на задньому сидінні сиділи троє чоловіків. Автівка виявилася більшою, ніж я очікувала. Ще двоє сиділи спереду: один кермував, а інший балакав по

телефону на пасажирському сидінні. Молоді, чисто поголені й одягнені в такі самі припасовані чорні костюми, як і небожитель, в чийй свідомості я перебувала.

— Вони чули щось іще? — запитала я, але не своїм жіночим, а голосом небожителя.

— Ні, — відповів чоловік навпроти. Його волосся, зачесане набік, зафіксували такою кількістю гелю, що я чула його запах навіть у кровемаренні. Він був стрункішим за того, що сидів поруч, але я знала, що він так само могутній. — Вінсент дуже потайливий. Гадаю, вони знають: напади не просто почастішали. Вони мають ціль. Тільки ми не знаємо, яку саме.

— Ми втратили багато небожителів, забагато й зарано. Це відбувається знову, чи не так? Те, чому нас учили? — промовив чоловік поряд зі мною. У його тихому голосі я вчувала побоювання. Він — людина-гора, та попри об'єм його біцепсів він так здригнувся, що це виказало мені його переляк. Чоловік декілька разів то зчіпляв пальці в замок, то розчіпляв їх, а далі обернувся до мене обличчям.

— Якщо так і є... якщо це воно... то він прийде знову.

Не встигла я відповісти, як зненацька пролунав короткий смішок. Я глянула на чоловіка, що сидів навпроти. Той дивився у вікно, міцно схрестивши руки на грудях.

— Схоже, його повернення лякає мене дужче, ніж зустріч із ними.

Він теж здавався молодим. О боги, невже всі небожителі — на вигляд як студенти-мажори? Ось проти чого нам доводиться боротися?

— Чому? — запитала я. — Він — легенда, щонайбільше — міф. З нами троє з Руки Раширіма. Будь-що, спроможне їх убити, або загинуло під час війни, або ж століттями перебуває в ув'язненні. Це лише черговий пересічний монстр, що вважає себе могутнім.

Я замовкла й зазирнула у вічі кожному з них.

— Ми впораємося.

Чоловік на передньому сидінні розтулив було рота, щоб відповісти, однак автівка різко зупинилася. Ми вийшли назовні й зачинили дверцята. Нас осяяло сонце. Вигнуту під'їзну доріжку заповнювали автомобілі, що прибували й прибували, а біля входу скупчилися небожителі. Деякі з них зібралися маленькими групами, інші пересувалися з місця на місце.

Я обсмикнула свій піджак, пригладила фалди один раз, потім другий, і попрямувала до входу, відчуючи, як хвилювання просочується в саму мою сутність. Переді мною височів великий будинок із мармуру й вапняку. Поєднання золотого, білого та кремового кольорів було таким крикливим, що межувало з несмаком. Кілька чималих флігелів з маківками й рядами великих склепінчастих вікон розкинулися на кожному боці будинку. Я бачила, як люди пересуваються кам'яними містками, що з'єднують різні будівлі. І всі вони вдягнені в схожі ділові костюми й мають із собою теки й дипломати. Поки я спостерігала, кілька людей вийшли з будинку, розмовляючи та сміючись. Вони крокували вулицею так, ніби не покинули щойно справжньої фортеці в центрі міста.

Міста Араріель.

Мій зір затуманився, коли я витягла себе зі спогадів. Прекрасні вулиці Араріеля потьмяніли, і я знову опинилася в потрошеному й погано освітленому кабінеті. Тепер я знала все, що потрібно. Обернула обличчя небожителя до себе, і слабка усмішка зворушила мої уста.

— Бачиш, я ж казала, що не болітиме... а от надалі буде.

Він напружено глитнув так, що підскочив кадик, і запах його страху наповнив кімнату.

— Що ти бачила? — пролунав позаду мене хрипкий, різкий голос.

З ледь чутним стуком чоловік жбурнув на підлогу щось м'ясисте й увійшов до кімнати. Його присутність була майже так само всеохопною, як і моя.

— Усе, що нам потрібно, — пробурмотіла, встаючи зі стільця, і плавним рухом розвернула його так, аби Пітер опинився лицем до Алістера.

— Він — небожитель? Ми вже достатньо надивилися на них, Діанно, — сказав Алістер і провів рукою по обличчі.

Його шкіра й одяг вимастилися кров'ю побоїща, спричиненого ним унизу. Зазвичай бездоганно укладене сріблясте волосся Алістера, а наразі поплямоване багрянцем, трохи розпатлалось.

— Я бачила Араріель. Він був у місті. Вони розмовляли про Вінсента, а отже, він, — я трохи потрусила стілець із нашим зв'язаним другом, — працює на Руку.

Посмішка, люта й смертоносна, викривила обличчя Алістера.

— Ти брешеш.

— Ні, — сказала я, похитавши головою, і штовхнула до нього стілець. — Я відчула це на смак. Це Пітер Макбридж, двадцять сім років, небожитель другого рангу. Його батьки на пенсії, і він не має інших зв'язків зі світом смертних. Фортеця — в Араріелі. Його колеги балакали про нас і наші досягнення. А ще згадували про Руку Раширіма й навіть про Вінсента.

Хлопець на стільці вигнув шию, вражено поглядаючи то на мене, то на Алістера і, затинаючись, запитав:

— Як ти це побачила? Звідки ти знаєш?

Ми замовкли, спостерігаючи, як Пітер зиркає навсідч. Я присіла навпочіпки й схилилася до нього.

— Ну, знаєш, Пітере, кожен Іг'Моррутен має свою маленьку фішку. І це — одна з моїх.

Він і далі з жахом витріщався на нас, а я поплескала його по щоці й знову перехопила погляд Алістера. Той повільно, зловтішно

посміхнувся та сказав:

— Якщо розказане тобою — правда, то Кейдена це дуже, дуже потішить.

Я кивнула ще раз.

— Лазівку я знайшла. Решта залежить від тебе.

Я відступила від стільця, Алістер ступив крок уперед.

— То як, Пітере, хочеш дізнатися, на що здатен Алістер?

Небожитель напружився, намагаючись розірвати пута, однак був надто слабким, надто зраним, аби знайти в собі сили. Я пирхнула. Оце так войовники! Кейден завиграшки захопить цей світ.

— Що ви зі мною зробите?

Алістер став перед Пітером і зди́няв руки, розмістивши долоні за кілька дюймів від його скронь.

— Просто розслабся. Що дужче опиратимешся, то дужче болітиме, — промимрив Алістер.

Його очі засвітилися таким самим криваво-червоним сяйвом, що й мої, а між долонями поволі збиралася чорна імла, поєднуючи їх. Вона клубочилася й танцювала між його пальцями, просочуючись у голову небожителя. Крики мені подобалися найменше; вони завжди надто голосно відлунювали. Та, певно, іншої реакції й очікувати не варто, коли хтось розриває на шмаття ваш мозок і знову складає його докупи. Звісно, Алістер уже контролював кількох небожителів, однак жоден із них не належав до такого високого рангу, як цей, і жоден не відвідував те кляте місто. Кейден нарешті буде задоволений.

Крики раптово припинилися, і я підняла голову.

— Ти завжди відвертаєшся, — промовив Алістер із кривим посміхом.

— Мені це не подобається.

Я не планувала це озвучувати. Кейден не сприймав слабкості, але я була смертною, перш ніж відмовилася від життя. Я була людиною, зі смертними почуттями, смертними думками та смертним життям. Хай як би далеко я зайшла і хай що б зробила, моя смертність завжди прокрадалася назад. Дехто сказав би, що то смертне серце мене зраджує. Та це була додаткова причина стати сильнішою, швидшою, підступнішою. Щоби вижити, треба перетнути межу, і я зробила це купу століть тому.

— Після всього, що ти накоїла, це, — він вказав на притихлого небожителя, — тебе непокоїть?

— Дратує, — я вперла руки в боки й досадливо зітхнула. — Ми закінчили?

Алістер знизав плечима.

— Залежить від того, чи не бачила ти чогось, пов'язаного з книгою.

А, звісно, книга. Причина нашої біганини й вивідання цілою Онуною.

Я похитала головою.

— Ні, та якщо він може підібратися до Руки — це вже щось. Це початок.

Він зіціпив зуби й похитав головою.

— Цього недостатньо.

— Я знаю.

Помахом руки я зупинила його подальші заперечення.

— Працюй із тим, що маєш.

Його обличчя освітив холодний і загрозливий посміх. Алістер скидався мені на кригу — від чітко окреслених вилиць до порожнечі в очах. Він ніколи не був смертним і знав лише служіння Кейдену. Він підняв руку, безмовно наказуючи, і небожитель підвівся зі стільця. Слова були зайвими — Алістер заволодів його свідомістю й тілом.

— Ти забудеш те, що сьогодні сталося. Тепер ти належиш мені. Станеш моїми очима й вухами. Що ти бачиш — я бачитиму. Що ти чуєш — я чутиму. Що ти промовиш — я промовлю.

Пітер дослівно повторив слова Алістера. Відрізнявся лише тон голосу.

— А тепер прибери цей гармидер, доки гості не з'явилися.

Пітер мовчки обійшов Алістера й узявся наводити лад у кабінеті. Алістер став біля мене, і ми разом спостерігали за ним. Для нього нас ніби не існувало; він став безмозкою маріонеткою під Алістеровим контролем. Я придушила бажання здригнутися, знаючи, що слугувала тим самим для Кейдена. З єдиною відмінністю — я це усвідомлювала. А от Пітер утратив таку здатність, коли його розум опинився під владою Алістера, і жодна сила на Онуні не розірве цей зв'язок. Щойно він перестане давати користь, той позбудеться його, як інших, що були до нього. Я допомагала, робила це протягом століть. Якійсь частині мене боліло дивитися, як він виконує завдання, від яких не годен відмовитися.

Кляте серце смертної.

Алістер обернувся до мене й плеснув у долоні, відвертаючи увагу від роздумів.

— Допоможи прибрати тіла вниз.

Він пройшов повз мене, попрямував до дверей і, озирнувшись, крикнув:

— Пітере, скажи, де у тебе великі пакети для сміття.

— На кухні. Третя шафка, нижня полиця.

Я крутнулася на підборах і подалася вслід за Алістером геть із кімнати, а далі сходами вниз.

— Що ми зробимо з тілами?

Він кинув мені через плече цілковито лиху посмішку.

— Удома є вдосталь Іг'Моррутенів, які вмирають з голоду.

• • •

Далі — у повній книжці «Боги і монстри. Кн. 1. Книга Азраїла : роман».
nashaknyga.com.ua